

Zapečatená kniha (Zjavenie 5. kapitola)

„A videl som na pravici sediaceho na tróne knihu, popísanú zvnútra i zozadu, zapečatenú siedmimi pečat'ami.“ (Zj 5,1)

V Jánovej dobe sa ešte nepoužívali knihy tak, ako ich poznáme dnes. Samotný grécky text používa výraz pre zvitok, avšak ani v prípade zvitku nebolo bežné, aby bol popísaný z oboch strán. Jedná sa teda o podrobný nebeský záznam niečoho, čo je schopný otvoriť a prečítať - teda naplniť len Kristus. O nebeských záznamoch čítame už v Starom zákone, napr. v prorockej knihe Daniel, kde anjel oznamuje proroctvo pochádzajúce z knihy pravdy (Dan 10,21).

To, čo Ján vidí, je plán spasenia, o ktorom písal už Pavol ako o tajomstve „**zamlčaného cez večné časy, ale zjaveného teraz a oznámeného skrze prorocké písma podľa nariadenia večného Boha cieľom poslušnosti viery medzi všetkými národami.**“ (Rim 16,25-26) Zrejme najlogickejšia predstava tohto zapečateného nebeského záznamu pochádza z pera Johna Wesleyho: „*Apoštol nemohol vidieť naraz všetkých sedem pečatí, pretože sedem zvitkov bolo natočených jeden na druhom a každý bol zapečatený takým spôsobom, že keď bol otvorený a rozvitý prvý zvitok, tak sa objavila druhá pečat' a takýmto spôsobom až po siedmu.*“ (Explanatory Notes Upon the New Testament)

„A videl som silného anjela, ktorý hlásal veľkým hlasom: Kto je hoden otvoriť knihu a zrušiť jej pečate? A nikto nemohol na nebi ani na zemi ani pod zemou otvoriť knihu ani nazrieť do nej. A ja som veľmi plakal, že sa nikto nenašiel hoden otvoriť a prečítať knihu ani nazrieť do nej.“ (Zj 5,2-4)

Kľúčovým slovom je v tomto texte slovo „hoden“. Toto slovo vyjadruje morálnu spôsobilosť potrebnú k splneniu tejto úlohy. Na záchranu človeka by nestačil život anjela, preto Kristus kladie svoj život, aby splatil ľudský dlh. Ján plače, pretože si uvedomuje ako hlboko padlo ľudstvo. Nikto nie je spravodlivý, aby sa zachránil. Bez Božieho zásahu do ľudského života nie je možné spasenie.

„A jeden zo starcov mi povedal: Neplač! Hľa, zvíťazil lev z pokolenia Júdovho, koreň Dávidov, aby otvoril knihu a zrušil jej sedem pečatí.“ (Zj 5,5)

V texte sú použité dve mesiášske proroctvá:

1. lev z pokolenia Júdovho: „**Neuhne berla od Júdu ani palica zákonodarcu zpomedi jeho kolien, dokiaľ neprijde Šílo, a jeho budú poslúchať národy.**“ (1M 49,8-10) Z pokolenia Júdovho má prísť vládár, ktorý ustanoví novú vládu na celej zemi. Toto proroctvo sa stalo zasľúbením Mesiáša kráľa.
2. koreň Dávidov (Iz 11,1-10). Ježiš stotožňuje seba s týmto proroctvom: „*Ja som koreň a rod Dávidov*“ (Zj 22,16). Podľa židovských predstáv mal Mesiáš ustanoviť mesiášsky vek, vek blaženosti. Jeho pôvod mal siahať k Dávidovi t.j. kráľovskému rodu.

Význam citovaných proroctiev spočíva v tom, že len Kristus dokáže ustanoviť vládu bez hriechu a odstrániť i jeho dôsledky. Len on môže otvoriť knihu a naplniť to, čo sa píše v nej a tým naplniť ďalšie z proroctiev.

„Vtedy som riekol: Ajhľa, prichádzam. Vo zvitku knihy mi je predpísané. Rád splním Tvoju vôľu, Bože môj“ (Ž 40,8-9)

Poučenie: Kristus našiel svoje miesto v dejinách a pláne spasenia. Poznáme aj my to svoje? Ak áno, sme rozhodnutí ho aj naplniť?

„Baránok, ako zabitý, ktorý mal sedem rohov a sedem očí, ktoré sú siedmi duchovia Boží, poslaní na celú zem. A prišiel a vzal knihu z pravice toho, ktorý to sedel na tróne.“ (Zj 5,6-7)

Roh je v SZ symbolom moci a sily (5M 33,17), očí múdrosti, rozumu, vševedúcnosti (Zach 3,9; 4,10). Kristus je plný moci aj napriek smrti a mučeniu a dáva Ducha Svätého, ktorým je naplnený

v plnosti, každému kto po ňom túži: „**Daná mi je každá moc na nebi i na zemi.**“ (Mt 28,18) „**Ak niekto žízní, nech príjde ku mne a pije! Kto verí vo mňa, jako hovorí Písmo, rieky živej vody potečú z jeho vnútra. Ale to povedal o Svätom Duchu, ktorého mali dostať uverivší v neho.**“ (Jn 7,37-39)

„A keď vzal knihu, štyri živé bytosti a dvadsiati štyria starci padli pred Baránkom majúč každý harfu a zlatú čašu, plnú kadiva, čo sú modlitby svätých.“ (Zj 5,8)

Z predchádzajúcej kapitoly sme sa dozvedeli, že starcovia predstavujú Boží vykúpený ľud, čo opäť potvrdzuje i 5. Kapitola, keďže harfy sú nástrojom spasených na oslavu Boha (viď 14. a 15. kapitola). Obraz dymu vystupujúceho z kadidelnice ako symbol modlitieb je známym obrazom zo SZ (Ž 141,2). Ten nám ale nechce povedať, že sa v nebesiach „svätí“ za nás prihovárajú, veď Písmo hovorí, „**je jeden Bôh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš.**“ (1Tim 2,5) Význam by sme mohli zhrnúť v nasledujúcich bodoch:

- modlitby veriacich prichádzajú priamo pred Boží trón;
- modlitby zasahujú do plánu spasenia a môžu byť dôvodom, mnohých zásahov v histórii (Daniel 10. kapitola);
- text zdôrazňuje, že sa jedná o modlitbu svätých, teda úprimnú modlitbu viery.

„a spievali novú pieseň a hovorili: Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a vykúpil si nás Bohu svojou krvou z každého pokolenia a z každého jazyka, ľudu a národa a učinil si nás našemu Bohu kráľmi a kňazmi, a budeme kral'ovat' na zemi.“ (Zj 5, 9-10)

V SZ nová pieseň odzrkadľovala novú skúsenosť prežitú s Hospodinom, napr. skúsenosť oslobodenia, požehnaní, poznanie Božieho majestátu. (Ž 140,1-4.10-11) „**A vytiahol ma z hučiacej jamy, z bahnivého blata... A dal do mojich úst novú pieseň, chvála našemu Bohu.**“ (Ž 144,3-4)

„A videl som a počul hlas mnohých anjelov okolo trónu a okolo živých bytostí a okolo starcov. A ich počet bol myriady myriád a tisíce tisícov, ktorí hovorili veľkým hlasom: Hoden je Baránok, ten zabitý, vziať moc a bohatstvo a múdrosť a vládu a česť a slávu a dobrorečenie. A každé stvorenie, ktoré je na nebi a na zemi a pod zemou a na mori, a všetko, čo je v nich, počul som hovoriť: Sediacemu na tróne a Baránkovi dobrorečenie a česť a sláva a sila na veky vekov. A štyri živé bytosti vraveli: Ameň. A dvadsiati štyria starci padli a klaňali sa živému na veky vekov.“ (Zj 5,5-14)

Ján píše o nespočítateľnom zástupe, ktorý chváli Boha. K ich chválospevu sa pridáva aj stvorenie, ktoré očakáva Príchod Krista a s ním spojenú obnovu, keďže je samo zasiahnuté hriechom.

„Lebo túžobné vyzneranie stvorenstva očakáva zjavenie synov Božích. Lebo stvorenstvo je podriadené márnosti, a nepodriadilo sa dobrovoľne...aj samo stvorenstvo bude oslobodené od služby porušenia v slobodu slávy detí Božích. Lebo vieme, že celé stvorenstvo spolu vzdychá a spolu bolestí jako v pôrode až doteraz.“ (Rm 8,19-22)